

Posudek vedoucího práce na diplomovou práci Bc. Jana Voděry „*Branci, pro vodu! Hierarchie ve skupině historického šermu*“. Praha, Fakulta humanitních studií UK 2019, 104 s. včetně příloh

Jan Voděra si ve své diplomové práci vytkl za cíl „popsat utváření a vliv hierarchií na jednání jednotlivců uvnitř konkrétní skupiny historického šermu“ (s. 17). Využil přitom svého členství ve skupině, jíž v práci označuje jako Svatogorci, a realizoval v ní tříletý etnografický výzkum v pozici insidera, v němž kombinoval zúčastněné pozorování a polostrukturovaná interview.

Inspiraci pro svou práci hledal jednak v teorii Pierra Bourdieu (koncepty sociálního pole a různých forem kapitálů), jednak v (post)subkulturních studiích (koncepty scény, subkulturního kapitálu, částečně také autenticity) a studiích re-enactmentu (primárně koncept autenticity).

Centrální tezí předkládané práce je napětí mezi tím, co autor označuje jako hierarchii oficiální a neoficiální (či jinak řečeno mezi systémem pozic a symbolickým kapitálem). Obě hierarchie sice chápe jako vzájemně provázané, ale nikoliv shodné. Oficiální hierarchii (s. 37-42) představuje jako relativně stálou a větší dynamiku shledává zejména v hierarchii neoficiální, jež se ustanovuje skrze kumulaci různých forem kapitálů. Jak k tomu dochází, ukazuje v různých sociálních situacích (jimž dominuje trénink a historický festival), s nimiž se pojí specifické praktiky, a to ve vztahu k autenticitě, angažovanosti a okrajově též genderu.

Práci se však v tomto ohledu nedaří vyhnout jisté schematičnosti. Ta je patrná nejvíce v otázce vlivu hierarchií na jednání jednotlivců, jež by si zasloužilo hlubší analýzu konkrétních situací – takto se omezuje pouze na schematická vymezení prováděných činností, kterou ještě podtrhuje popis modelových událostí a činností s nimi spojených. Je tak otázkou, zda se autorovi podařilo dostatečně zúročit několikaletý etnografický výzkum, který by měl vygenerovat více než dostatečné množství dat.

Na druhou stranu je z textu patrná snaha o reflexivitu a s ní spojenou transparentnost užitých metodologických postupů (zmiňuje např. dilema týkající se naplnění očekávání svých informátorů ve vztahu k obsahu práce). Je také třeba ocenit, že je v celé práci v dialogu s teoretickou literaturou, s níž se nezdráhá pouštět do diskusí, např. když již v úvodních pasážích věnovaných vymezení historického šermu (s. 10-16) tematizuje konceptuální napětí mezi re-enactmentem, historickým šermem a living history v etické a emické perspektivě.

Po stránce formální je práce zvládnuta slušně, zejména co se týče výskytu překlepů a gramatických chyb. Drobnou připomínku lze mít ke stylistice, kdy jsou na některých místech v textu zbytečně užity hovorové výrazy. Závažnější formální problém se týká formátu bibliografie, kdy u některých položek absentují povinné údaje (např. u bakalářské práce Hartvicha není uvedena univerzita; u kapitoly Klepala nejsou uvedeni editoři celé knihy; atd.). Tento problém se projevuje také v odkazování, kdy je autor Sune Qvotrup Jensen v odkazech chybně označen jako dvojice autorů Jensen a Qvotrup a chybný je též způsob odkazování na kapitoly editovaných knih (konkrétně např. zmiňovaný Klepal, s. 36). Na úrovni diplomové práce bych očekával, že se takové nedostatky nevykytnou.

I přes tyto výtky se však domnívám, že práce splňuje požadavky kladené na diplomovou práci. Doporučuji ji proto k obhajobě a navrhuji hodnocení jako slabší **velmi dobrou**.

V Praze 6. 6. 2019

Mgr. Martin Heřmanský, Ph.D.